

ONKELOGI ■ Dan Turèlls klodestore hovedværk *Karma Cowboy* er Året Klassiker, sådan som det allerede dengang, for 50 år siden, gladeligt og trodsigt var planen.

Hvor, Dan? Så, Dan!

LARS BUKDAHL

KOMMENTAR

JEG BLIVER NØDT til lige først at fortælle, at jeg i skrivende stund for en times tid siden så en stor skolepige krydse en fodgængerovergang i Hellerup uden en eneste gang at kigge op fra sit eksemplar af Inger Christensens *Sommerfugledalen*. Stor poesi er altid livsvigtig – og livsfarlig!

I 25 år har en komité (bestående af repræsentanter fra Samrådet for de Litterære Selskaber, Den Danske Biblioteksforening, Det Kongelige Bibliotek og Det Danske Sprog- og Litteraturselskab) fejret en klassiker på Klassikerdagen. I 2019 var klassikeren Inger Christensens og det første af hendes hovedværker, *Det*, i jubilæumsåret er valget faldet på Dan Turèll og *Karma Cowboy*. Og det er et valg, jeg var så heldig at kunne bifalde

begejstret i *real time* på Klassikerdagen i tirsdags, eftersom jeg nemlig var inviteret til at holde festtalen for DT og KC, og selvfølgelig havde jeg svært ved at holde op igen, for hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med, som ordsproget siger, og mit hjerte er fuldt af gentagne, hver gang dugfriskt tindrede læsninger af *Karma Cowboy*, den ærkeyndling.

Det tog mig 25 minutter at nå videre fra bogens fantastiske ikke helt ip-store, Peder Bundgaard-tegnede Lucky Luke-på-trip-omslag og øvrige skønne udenomsværker (blandt andet en alfabetisk værkliste) til den i ni pragtfulde omgange polyfone skriftindeni (som jeg også først lige skulle beundre i dens manende materialitet, IBM-kuglehovedets og fyldepennens og sherif-serifoverskrifternes egenhændige overordentlighed).

MIN POINTE, der igen og igen druknede i den simple og umådelige, ikke overraskende gensynsglæde, er og bliver, at det var meningen, at *Karma Cowboy* skulle være en klassiker, at den helt tydeligt under nedskrivningen (og renskrivningen) for digteren føltes som en klassiker, ikke in spe, men i samme

nu. Fordi bogen er sig så lykkeligt bevidst, at den plæderer for og peger tilbage på og i et raptus-elektrisk nærvær praktiserer en anden klassicitet end de gængse poetiske, lige langt nemlig fra traditionalismer og modernismer.

Det gør den i form af folkelige lavformer som rim og remser, popsange og anekdoter hånd i hånd med ucentrale digtformer som det rullende langdigt og det lynsnare kortdigt. Og i en attitude af glædelig og gladelig *grooven* og *chillen* og stenen på og i verden.

DET ER UDEN TVIVL dansk litteraturhistories rareste storværk, et par lange knurhår foran Schades *Sjov i Danmark*. Ikke fordi mislyde – både de personlige, samfundsmæssige og kosmiske – ikke registreres, men fordi de hver gang oversmiles.

Skal der citeres, og det skal der, skal der citeres fra den mest blændende suveræne bog i bogen, de håndskrevne »LI-digte«, her de fire på side 154:

»Jeg er begyndt/ at gå med halskæde og øringer/ igen/ Mit cowboysæt/ er næsten slikt gennemsigtigt/ I går solgte jeg bl.a./ Tintin Asterix/ og The Annotated Sherlock Holmes/ til antikvariatet/ Second-hand-Tin-

tin/ noteres i øjeblikket/ til 2-2,50 stykket// * // Ruller cigaretter/ af hollandsk tobak/ Fla Fla/ og har forbandet ondt i

læberne/ af det lort// Det er fint nok// * // Tilværelsen/ har lært mig/ at være til/ Livet/ har lært mig/ at leve//

Under nedskrivningen føltes den helt tydeligt som en klassiker for digteren.

De 12 + 7 + 13 + 6 linjer ved godt, de er klassiske, hver eneste dag i al læselig fremtid, fordi de søvngængersikkert fortravlet virkeligt ikke har tid til at bekyrnre sig om, at de er det.

Fordi det er for fedt at opleve sit talent fuldendes døgnåbent, regnbuerigt over en splinterny litterær horisont.

Fordi alt og altet lykkes.

Og i går, da jeg forberedte min tale, tøffede et pindsvin rundt i græsset uden for bibliotekets vinduer og bare var som akkurat en karma cowboy.